

Vinnandi søgan í erotisku stuttsøgukappingini hjá MFS:

Ein varligur dráttur í tara

Vinnarasøgan í stuttsøgukappingini hjá Meginfelag Føroyskra Studenta verður niðanfyrir prentað í heilum líki. Sjúrður Skaale hevur skrivað søguna og virðislønin er 5000 krónur. Søgurnar, sum gjørdust nummar tvey og trý eru skrivaðar av dulnevndum rithøvundum. Tilsamans 18 stuttsøgur komu inn til kappingina, og hetta merkir, at erotikkur í skaldskapi hevur stóran áhuga millum skrivandi føroyingar. Greinin er endurprentað úr Fjølñir

*Minar Føroyar eru titt hjarta og tin heita revv.
J. Nielsen*

Regn. Grátt og kalt og keðiligt. Tað var karmurin.

Og innihaldið var av sama slag. Tað sum hendi í Føroyum, var blivið líka kvalandi sum veðrið.

Handan forbannaða kreppan. Hatta myrka, skitna skyggið, sum tjúkt og tungt legði seg yvir alt liv og kundi alla gleði. Sum fekk hvørt smil at sigga út, sum var tað okkurt, tað hevði misskilt.

Hasir gráu klæðningarnir, sum livdu av øllum deyðseyðakjotinum, her lá og rakst. Hasir træmenninir, sum vermdu seg í ti skitna skynum. Sum utlaðu tað í seg og bolgnaðu upp til landsins hovudsponsónar. Hasir alfadrilgu buskaparfróðingarnir, sum hovdu gjørt Føroyar til sitt roknistykki. Hasir prædikumenntinir, sum høttu við ræðslu og undirganga, um teirra tol og prosent ikki gingi upp og passaðu saman.

Og trælalýndið fornoktaði seg ikki. Teirra krov og frageiðingar og tað vóru blivin til vegin og sannleikan.

Men ikki til livið.

Her var einki liv.

Tey koldu, dopru tolini sluppu at óta seg heilt inn í salina á hesi fyrr so stoltu mentan. Spakuliga og so óhugnaliga róluga og tigandi kvaldu tey hvønn spira av livi, hvønn neista av gleði.

Føroyar hoknaðu niður sum ein tyst rosa. Og hvørja ferð onkur rymdi, bleiv moldin eitt sindur turrari. Eitt sindur meira av mótstöðumegini hvarv ur hesum litla, sjúka líkaninum. Alt doyði eitt sindur meir.

Og tað fór at halda fram at doyggja. Hetta var blivið eitt land við ongum ungdomi. At vera í tjugunum og bugva í Føroyum, var sum at vera endaður í eini skeivari stovu í skulanum. Antin vóru folk yngri, ella nógv eldri. Eg bleiv einsamallari og einsamallari. Kendi meg meira og meira fremmandan her.

Eg hevði lært at elska hetta merkliga, litla landið, sum í so langa tíð hevði yvirleifað av treisken og livað av stoltleika. Hetta landið sum var so nógv, hóast tað var so lítið.

Og kærleikin hevði gjørt meg beiskan. Ballið hjá ti eldra ættarliðnum. Oyðslíð. Øll fulhent, tey ungu nú skuldu rinda fyri.

So for eg at hata at elska tað.

Og so, ta síðstu tíðina aðrenn eg motti henni, uppgveingin. Tann kravmikli kærleikin víknaði. Bleiv fyrst til eina steika samkenslu, men eina samkenslu, sum so vrð og við loyvi mær at loysa hetta frá minum

egna kroppi og til endans at gloppa dyrnar fyri líkasæluni.

Tað kendist eitt sindur tómt, men eg orkaði ikki at elska hetta meir. Og her bleiv eisini minni og minni, sum kundi halda liv í kærleikanum. Minni og minni at halda av. Tað tunga, myrka skyggið dalkaði og kundi allan vakurleika. Eg var hvorki arbeiðslevisur ella hevði sethúsaskuld, men kortini fekk eg næstan ikki andað her. Luftin var tjúkt av svartskyni. Sjálv salin - treisknið og stoltleikin - rak burtur við vindinum.

Eg fór sum ein maskina til arbeiðis hvønn yrkamorgun, og drakk mær tvær innantomar kenningar hvørt vikuskifti. Hvor einasti morgun var deyðfoddur. Mitt liv var ein bilur, sum var steðgaður upp inni á einum myrkum síðuvegi.

Eg var bara 23. Og eg hevði bara eitt liv. Tankin um at skula liva tað her bleiv ræðandi. Valið var millum at verða verandi her í regninum millum maðkar og krakar og gomul folk og bruka livið til at rinda eina skuld aftur, eg einki atti í, ella fara burtur og liva mitt unga liv. Starta bilinum og koyra út á hovudsvegin.

Heimsins naívi, hetta?

Ikki longur. Eg vildi heldur sagt heimsins revvarhol. Og William Hernesen hevði skilt meg. Hansara elskaða Havn var endað sum tomar, myrkar gotur. Her var eingin spælmaður eftir. Eingin list. Einki liv.

Og so. Bara ein vanligan dag.

- Situr nakar her?

- Nei, set teg bara.

- Maria.

Deiligt smil, eitt sindur smæðið.

- Niclas.

- Tú arbeiðir á posthúsinum, ha? Eg haldi, eg havi sæð teg har.

- Ja. Eg komi akkurat frá arbeiði. Plagi at fara ein tur inn her, aðrenn eg fari heim. Tað er ikki so nogvastaðni, man kann fara her í bynum.

Myrkt har, og myrkt, glað eygu. Eg hevði sæð hana onkustaðni. Eg hevði lagt merki til hana onkustaðni.

- Nei, men her er heldur ikki so galið. Tú veist at tað mundi latið aftur, ha?

Roddin var so mild og glád og positiv.

- Ja, tað hevði ikki verið gott.

Halt kjaft, sum hon var deilig. Tað hevði eisini verið tí, eg hevði lagt merki til hana.

- Og tú, hvat gert tú?

- Einki. Einki beint nú. Eg bleiv liðug við HF í summar.

Nettupp! Eg hevði sæð mynd av flokkinum hjá henni í onkrum blaði. Hon var altso ikki ein av teimum, sum

vóru komin heim at ferðast - hon var ikki farin enn.

- Ja, nú tú sigur tað - eg haldi eg sæ eitt bilat av tær í blóðunum.

Hon var 22. Hevði arbeiðt og verið og ferðast í fjareystri aðrenn hon fór á HF.

Hvi gjordi eg ikki okkurt sovorið? Hvi lyfti eg ikki mini tungu revv og pillaði av onkustaðni sum øll onnur? Hatta arbeiðið var blivið ein standandi umbering fyri at verða verandi í hesum holinum.

- Eg? Nei, eg bleiv liðugur í Hovdolum í 1992 og so havi eg arbeiðt ymsastaðni síðni. Á posthúsinum havi eg verið í meira enn eitt ár nú. Eg var ein av teimum fáu ungu, sum ikki blivu uppsøgd, ta postverkið matti spara so nógv herfyri. Tað veit eg ikki, um tú hoyrði um?

Eg hevði so lítið at fortelja um meg og um hvat eg gjordi. Tað var tí eg royndi at beina tosið vvir á kreppuna í staðin - tað bar ju altíð til.

Men hon hevði ongan áhuga fyri sparringunum á postverkinum. Spurdi meira um meg. Nevndi onkran film hon hevði sæð, og spurdi um eg eisini hevði sæð hann. Um mær damdi hann. Og hvi. Um eg hevði lisið bókina.

Tað hevði eg ikki. Og tað endaði við, at hon skuldi læna mær hana.

So tosaði vit um bókina. Samanboru hana við aðrar bókur.

So hittust vit. Nærkaðust. Fylgdust. Friggjaðu. Fjasaðu.

Hon togaði meg uppum gerandisdagin, dró meg útur mini myrku holi. Alt fór at snúva seg um hana, alt brottist og bleiv nvt.

"Forelskaður". Tað orðið hevði altíð fingið meg at kent meg utanfyri. Eg hevði hoyrt tað, lisið tað, lisið um tað - men aldrin skilt tað. Tað var loyndarmálið hjá øllum hinum.

Tá upplivdi eg bráðliga, at orðið fekk innihald og tyding. Og eg upplivdi tað intensari, enn nakar nakrantíð hevði gjørt fyrr.

Eg var saman við henni, ta eg kundi. Og ta eg ikki var saman við henni, longdist mær eftir henni. Og eisini tað elskaði eg. Longsulín bleiv ein serlig, ein fin, ein delikant njóting. Sum at vera svangur og venta sær ein góðan dogurda. Ti eg visti, at vit skjótt fóru at siggjast. Og eg visti, at henni eisini longdist eftir mær. Eg elskaði hana. Eg elskaði at vera til.

Í fyrstani var Maria eitt andarhol í ti myrka skynum. Eitt ljós í myrknum. Eitt bleytt frihald millum meg og tann harða føroyska gerandisdagin.

Arbeiðið, veðrið, krepputosið. Tað rein ikki við meg. Tað hvarv alt aftan-

fyri Mariu. Hon bleiv tað einasta, sum hevði tyding. Skuldi eg hugsa ella tosa um nakað annað, matti eg fyrst grava meg afturum tað orðið, sum allatíðina lá fremst í huganum: Maria! Eg kundi skumpa tað til viks eina lotu, men tað var beinanvegin aftur. Legði seg fyri, so einki annað fekk atgongd til minn huga.

Men so við og við bleiv hon ein partur av gerandisdegnum. Og hon gav teimum aður so gráu dognum nýggjan og heitan lit, malaði teir mildar og gláðar. Alt bleiv lætt og vakurt, tí hon bleiv ein partur av øllum. Í staðin fyri at vera ein mótsetningur til okkara kærleika, bleiv gerandisdagurin til eina spegilsmynd av honum. Hvar eg var, so endurspeglaðist okkara kærleiki í tí, sum eg sæ ella gjordi.

- Skulu vit ikki fara at ganga ein túr? spurdi hon ein sunnudag seinnapart, ta solin skein.

- Jú, tað tími eg væl, svaraði eg.

"Jú, tað tími eg væl". Tað ljóðaði so merkligt at hoyra meg siga tað. Knappliga gav eg mær far um, hvussu ótrúliga nógv alt var broytt - næstan uttan at eg hevði varnast tað. *Ganga túr!* Tað hevði eg aldrin tímað fyrr. Men tann dagin var tað so náttúrligt, so sjálvandi. Eg var ikki tann sami. Einki var tað sama.

Vit fóru leiðandi oman í miðbýin, oman á keiina, út á Skansan, og so fram við Strond og heilt út á Bóðanes. Eg hevði gingið har 100 ferðir fyrr. Spælt har, arbeiðt har, ballast har. Men eg hevði ongantíð givið mær far um, hvort Havnin var pen ella ljót. Hon var bara Havnin.

Tann dagin, saman við Mariu, bleiv hon ein Eitt listarverk. Tinghúsið, Effersoe, bókhandilin, bátarnir, skipini, pakkhusini, sjógvurin, Skansin - tað var alt ein hugtakandi, livandi pallmynd. Og eg gekk á pallinum. Eg og Maria, sum var deiligari enn nakrantíð í einum lottum, himmalbláum kjóla. Alt umhvorvið var bara ein ramma um okkum bæði. Solin skein bara fyri okkum, aldurnar spældu bara fyri okkum. Allur dagurin var okkara.

"Hey, tit bæði - njótið nú dagin og hvønnannan", sögu teir litfagra bátarnir við bátabrúgvvarnar.

"Gevdi tykkum góða tíð, eg eri bara her til tykkum at vera á", heilsaði Skansin okkum meðan vit eina lotu sótu har úti og smáfriggjaðu.

Og ta vit seinni komu har út, bað Bóðanes okkum koma at leggja okkum í grasið hjá sær, niðri við sjógvin.

Og so gjordu vit tað.

Eingin var har, men vit logdu okkum